

Caracterizarea personajului Manole din opera Mesterul Manole scrisa de Lucian Blaga-prima parte

Personaj principal, dinamic, multidimensional, eponim, arhetipal; personajul principal traieste drama creatorului de frumos.

Modalitati de caracterizare:

â€” caracterizare directa: portret facut de alte personaje; elemente de autocaracterizare;

â€” caracterizare indirecta: prin propriile ganduri, simtiri si actiuni; prin intermediul indicatiilor de regie; prin mediul mitico-em-blematic in care traieste personajul; prin dialog si monologul interior; prin limbaj.

Mai presus de toate, Manole ramane un arhetip, anume acela al artistului care se eternizeaza printr-o opera perfecta, rod al suferintei si iubirii.

Construita pe tema mortii rituale in scopul unei creatii estetice, Mesterul Manole este piesa de varf a dramaturgiei blagiene, o moderna prelucrare in maniera expresionista a mitului autohton.

"Pedepsit cu darul de a zamisli frumuseti", "Mesterul Nenoroc" e surprins intr-o halucinanta inclestare cu sine insusi, in cautarea unui ideal de frumuseti ("icoana a biserici"i), conturat in sufletul sau, dar care refuza sa prinda corporalitate, ca si cand pamantul insusi s-ar impotrivi fortei creatorului.

Drama debuteaza in plin conflict interior al personajului, eludand datele expozitiunii prezentate de balada care ii sta la baza. Intr-o framantare cumulata, Manole se cearta cu sine insusi, cu Bogumil si cu cerul, intreband necontenit: "Cine-mi darama zidurile?" "Cine ma tot incearca? De ce ma tot incearca?"

Artistul are o atitudine de revolta in fata unicei solutii care se prefigureaza, aceea a jertfei ritualice. Aceasta i se pare absurda si omul din Manole refuza o asemenea rezolvare care nu intra in logica obisnuita si care i se pare echivalenta cu o crima: "Jertfa aceasta de neinchipuit - cine o cere? Din lumina Dumnezeu nu poate s-o ceara, fiindca e jertfa de sange, din adancimi puterile necurate nu pot s-o ceara, fiindca jertfa e impotriva lor".

Mesterul pare a-1 fi pierdut pe Dumnezeu, simte acut nevoia sprijinului divin, dar este incredintat ca "prin suferinta pana la urma multe se mai pot desavarsi". El simte ca este supus unei probe, presimte ca retraieste in alte dimensiuni destinul lui Abel.

De suferinta lui Manole pare cuprins intregul univers, iar cei noua tovarasi au fost ei insisi prinsi ca intr-un joc al ielelor de mirajul nenascutei biserici. Si ei surprind framantarea lui Manole, care "cu un ochi tot masoara, cu celalalt se roaga". Starea de tensiune a mesterului, neputinta de a lua o decizie par fara sfarsit, iar universul insusi sta in asteptarea unei alte prabusiri. Prins in acest haos interior si exterior, doar prezenta Mirei ii aduce artistului momente de alinare.